

Weiner Sennyey Tibor

Akasa, 2056

A két kisöreg ott ült a hegytetei faházban, egymás mellett, és a nagy folyó felett kelő napot nézték. Arcukra aranyossárga krémként ömlött a fény.

- Szeretem. – mondta a férfi.

- Én is szeretem magát. – suttogta az asszony.

Magázódtak, amióta ismerték egymást, sőt, még korább óta. Az idős asszony lánykorában levelet írt az öregembernek, s ő – még boldogult úrfikorában – válaszolt. A levelekben magázódtak, aztán szeretők lettek, aztán „jártak”, aztán összeházasodtak, szerelmesei és barátai lettek egymásnak, de mindvégig, közel ötven éve magázódtak. Aki nem ismeri a magyar nyelv tartozkodó intimitásának rejtjelmeit, melyeket a magázódás magában hordoz, az nem értheti, hogy ez a két, mára már aprócska, összement, csillogószemű öreg, ez az asszony és ez a férfi, köntösben és mamuszban, miért is magázódtak, s ebben a magázódásban mennyi intimitás, simogatás, szeretet búvott mindig is meg. Ők viszont pontosan tudták, s bár egy időben, olyan 2020 vagy 2030-tól szokássá lett újra a magázódás, de az csak amolyan kósza divat volt, melynek ők aligha hódoltak, s ahogy a divat elmúlt, úgy ők újra ódivatúak lettek választékos nyelvhasználatukkal, s azzal, hogy nem kivetítőt szereltek ablakuk helyére, hanem meghagyták az ablakot ablaknak. Különösek ezek az öregek. Ahelyett, hogy mindig váltogatták volna a kilátást, inkább folyton ugyanazt a dunakanyari tájat bámulták.

- Tudja jól, hogy a mostani és a legújabb kutatások szerint mindennek vége lesz. – kezdte újra a férfi - Amikor kialszik az élet fénye, nem csak a test nem mozdul tovább, de mindaz, ami voltunk, mindaz, ami lehetünk volna, merő álomszerű emlékké válik. Majd meghalnak azok is, akik emlékezhetnének ránk, s akkor nyomunk talán csak néhány adatbázisban, pár szöveghelyen, egy-két oldalon marad. – szorította meg alig észrevehetően öreg és ráncos kezével asszonya ében csuklóját.

- Még mindig itt tartunk? Azt hittem, ezt már réges-régen megbeszéltük. – sóhajtott az asszony – Főzők inkább egy teát.

Azzal felállt, s bár volt étel- és italszintetizálójuk, ő meglepő módon mégis inkább vizet töltött az ütött-kopott teáskannába és feltette forni. Egészen anakronisztikusan hatott ez az idill.

- Gondoljon csak bele, papuskám, milyen lenne, ha többet nem érezhetné a tea ízét? Nem ezekre a szintetizált műteákra gondolok, hanem az igazi, finom, forró, akácmézzel édesített tea ízére. Ne is mondjon semmit... – legyintett – ...tudom, hogy az Akasában érzeteket is tudnak programozni a feltöltötteknek, de vajon olyan érzetet lehet-e programozni, mint amilyen a tea, amit én szerelemből főzők magának?

- Nem, olyat biztosan nem. – sóhajtott nagyot a kisöreg. - De az Akasában... – emelte fel gyöngye kezét.

És itt most egy pillanatra meg kell állnunk.

Midőn a felkelő nap fényében nézzük a szobán átt lebbenő aranyos por csillogását, el kell mondanunk, hogy akkoriban az Akasa volt az emberi nem és minden idők legnagyobb találmánya.

Az Akasa a Nap köré épített szuperszámítógép volt, amibe az emberiség jelentős része feltöltötte már elméjét, ezzel legyőzve a halált. Mert bár testük ezután megszűnt létezni, elméjük ott ragyogott több milliárd másik ember elméjével

összekötötetésben, hozzáférve egy csillag energiájához és életidejéhez, de elválasztva az emberi érzetektől és halandóságtól.

Ez volt az Akasa, és úgy hirdették, hogy ez „az igazi győzelem a halál felett”, nem az elmúlt évtizedekben feltalált gyógymódok, nem a 100-150 évre is garantált életidő, hanem és csak az Akasa, amely ameddig Nap ragyog, biztosítja a tudat létét.

Sorra születtek a beszámolók, olyanok mint például „Életem az Akasa előtt és után” vagy „Amit az Akasáról tudni akartál, de nem merted megkérdezni” és „Örök élet, ingyen sör, Akasa”. Az emberiség végülis két csoportra oszlott, lettek az „akasások” és az „öregesek”. Mert alig maradt a Földön egymillió ember, akik egyébként főleg öregesek voltak, s akik a tudomány szerinti biztos halált választották volna – az emberi léptékkal szinte felfoghatatlan – milliárd évekkel szemben. Ekkorra már megszűnt a kétezres évek elején még ismert valamennyi munka. Mindent, de szinte mindent a gépek csináltak. Nem csak kamionokat vezettek és földeket műveltek meg, hanem műtétet végeztek, hibátlan pontossággal, sőt regényeket írtak és festményeket festettek, amelyek lenyűgözték a többséget.

Éppen ezért sok ember érezte úgy, hogy felesleges.

Úgy gondolták, nincs már mit csinálniuk, s legjobb, ha „tovább lépnek az Akasába”, bármit is jelentsen ez a „tovább lépés”, és bármilyen is legyen az az Akasa. Bár az igazat megvallva elég sokat tudtak az Akasáról, nem csak a beszámolókból, hanem a végtelen sok hírből, melyek szinte mind-mind az Akasáról szóltak.

„A hely, amely túl van téren és időn. A hely, ahol minden és mindenki összér. Akasa, csatlakozz te is!” – szólalt meg automatikusan egy hang, amit egy tapssal kapcsolt le az asszony, majd a teáskanna forró fülét egy kis konyharuhával átfogva és két bögrével – egy feketével és egy fehérrel – visszacsoszogott a kanapéhoz, az asztalra tette a bögrét, s remegő kézzel, óvatosan önteni kezdte a forró teát. A tea gőze és illata, mint egy szellem töltötte be a teret.

- Köszönöm. – mondta a kisöreg, s két kezét, mintha az örök élet itala lenne abban a fekete bögrében, olyan óvatosan csúsztatta a kehely köré.

- Szívesen. – mosolygott az asszony, és leült a férfi mellé – Menjen már kicsit odébb... hát alig férek el... – és ezen felnevettek. Csak szürcsölték a forró teát és nézték a napfelkeltét, majd az asszony újra megszólalt: - Meg aztán most lesz a századik évforduló. Senki sem beszélne róla itt, ha mi ott lennénk.

- De hát értse már meg, ott semmi sem számít! Ott nincsenek népek, nincsenek különbségek! A történelem csupa tény, csupa emlékezet. A történelmet ezentúl úgy fogják számítani, hogy mi történt az emberiség őskorában az Akasa előtt, és mi történt az új emberiséggel az Akasa után...

- Marhaság! – legyintett olyan megsemmisítően az öregasszony, ahogy csak öregasszonyok tudnak legyinteni.

- Senki, értse meg, senki sincs már, aki rajtunk kívül magyar lenne, és akinek bármit is jelentene érzelmileg az, hogy mi történt 1956-ban. Talán az egyszem Mónáth Gabin kívül mindenki, minden magyar „migrált” az Akasába.

- Így mondják?

- Hogy?

- „Migrált”?

- Így.

- Értem. Na jó, és a Mónáth Gabi?

- Jó, egyedül a Mónáth Gabi nem „migrált az Akasába”, de csak azért nem, mert ő az egyetlen, aki nem fél a haláltól! – és a kisöreg szokatlanul felemelte hangját, bár inkább volt ebben a hangszínváltozásban valamiféle aggódás, mint harag.

- No látja! Hozok inkább egy kis gyümölcsöt. – és szépen feldarabolt az asszony pár, a saját kertjükben termett sárga-, és görögdinnyét, majd két kistányérra tette a darabkákat, két kisvillát tűzött melléjük, és újra visszacsoszogott a kisöreg mellé, majd letette elé. – Csorgattam rá magának kis mézet és kevés citromot, ahogy szereti.
- Köszönöm. – Halkan nyammogták a gyümölcsöket, majd az öreg megtörölte kendőjébe az ajkait, nagyon lassan erőt gyűjtött, s így szólt: - Szerelmem, az Akasa...
- Akasa, Akasa, Akasa... Nem. Ne folytassa!
- De csak azt akartam...
- Tudom. Nem megyek. Itt éltem, itt is fogok meghalni. Ember voltam, ember is maradok. Nem akarok „szuper” ember lenni, nem akarok mindent tudni. Nem szeretem a regényeket és a festményeket, amiket a gépek írnak és festenek. De szeretek a magam lábaival csoszogni, a magam szájával nyammogni, még ha lassan is, még ha remegve is, amíg lehet. Szeretem az igazi gyümölcs ízét, az igazi tea illatát, és örülök, hogy ez nem csak egy program, hanem íz és illat, amit nem egy gép, hanem én érzek.
- De ha meghal...
- Ha meghalok, akkor meghalok. Az én halálom lesz, nem egy csillagé. A csillag élete és halála a csillagé, az ember halála és élete az emberé. Nagyobb rendszerbe térünk vissza, mint bármilyen ember alkotta véges gép. Érti már?
- Értem.
- És?
- Szeretem.
- Én is szeretem, szerelmem.